

LUCRURI ASCUNSE ȘI LUCRURI DESCOPERITE

»Lucrurile ascunse sunt lucrurile Domnului, Dumnezeului nostru. Iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie.« (Deuteronom 29,29 [28])

Multe lucruri nu le putem vedea, chiar dacă ne sunt la îndemână. Ele ne sunt acoperite, ascunse și trebuie să le căutăm, ca să le găsim.

Sunt și multe lucruri pe care nu le știm, care sunt ascunse: gânduri, taine, principii, puteri, efecte, etc., pe care nu ni le putem explica.

Unele lucruri le putem percepe cu unul sau cu altul dintre simțurile noastre, altele cu mai multe simțuri; dar există și din acelea pe care nu le putem percepe cu niciunul din simțuri.

Cu totul ascuns îi este omului, viitorul. Toate ostenele lui de a pătrunde în el vor fi zadarnice, dacă nu vrea Dumnezeu să ni-l descopere.

Guvernarea lui Dumnezeu este ascunsă în mod deosebit simțurilor și rațiunii noastre, dacă El nu vrea să ne-o descopere.

Însuși Dumnezeu ne este ascuns și nici un om nu-L poate vedea. El nu se descoperă azi nici în semne vizibile și minuni, **cu toate că face zilnic multe și mari minuni**. Tot ce face El astăzi este ceva **ascuns, tainic**, fie că binecuvântează, fie că pedepsește.

Numai cui i se deschid ochii, vede **descoperirile lui Dumnezeu**, el Îl vede pe Dumnezeu în toate lucrurile, unde omul firesc nu poate să vadă absolut nimic.

Cui i-au fost deschiși ochii, aceluia Dumnezeu i Se descoperă în natură, în Cuvântul adevărului și în mod deosebit în viața personală a oricărui om.

Guvernarea lui Dumnezeu o vedem încă de la început, când a creat cerul și pământul și o mai vedem și azi în viitorul cel mai îndepărtat. Ne-a fost descoperită.

Nimeni nu poate ști ce aduce clipa următoare: fericire sau nenorocire, bucurie sau suferință, câștig sau pagubă, moarte sau viață. Dacă nu ne sunt cunoscute evenimentele care se vor petrece în clipele următoare, atunci ce am putea ști despre cele din orele sau zilele următoare? Nimic!

Dar aceasta știm: că nu suntem lăsați pradă unei întâmplări, unui destin orb, ci că un ochi de Tată, ochiul lui Dumnezeu veghează asupra noastră și ne supraveghează calea cu o minunată înțelepciune. Nici un om nu are înțelepciune, ci ea i-a fost dată de sus. Ea nu se poate învăța la școală. Și tot ce am vrea să numim, este numai ‚cunoaștere’, iar cu cunoașterea nu ajungem departe, ea este numai ceva neterminat.

Înțelepciunea este ceva ascuns.

»Argintul are o mină de unde se scoate și aurul are un loc de unde este scos, ca să fie curățit; fierul se scoate din pământ și piatra se topește ca să dea arama. ... Dar înțelepciunea unde se găsește? Unde este locuința priceperii? Omul nu-i cunoaște prețul. Ea nu se găsește în pământul celor vii. Adâncul zice: ‚Nu este în mine’. Și marea zice: ‚Nu este la mine’. Ea nu se dă în schimbul aurului curat, nu se cumpără cântărindu-se cu argint; nu se cântărește pe aurul din Ofir, nici pe onixul cel scump, nici pe safir. Nu se poate asemăna cu aurul, nici cu diamantul, nu se poate schimba cu un vas de aur ales. Mărgeanul și cristalul nu sunt nimic pe lângă ea: Înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele. Topazul din Etiopia nu este ca ea și aurul curat nu se cumpără cu ea. De unde vine atunci înțelepciunea? Unde este locuința priceperii? Este ascunsă de ochii tuturor celor vii, este ascunsă de păsările cerului. Adâncul și marea zic: ‚Noi am auzit vorbindu-se de ea.’ Dumnezeu îi știe drumul, El îi cunoaște locuința. Căci El vede până la marginile pământului, zărește totul sub ceruri. Când a rânduit greutatea vântului și când a hotărât măsura apelor, când a dat legi ploii și când a însemnat drumul fulgerului și tunetului, atunci a văzut înțelepciunea și a arătat-o, i-a pus temeliile și a pus-o la încercare. Apoi a zis omului; ‚Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere.’« (Iov 28)

Chiar dacă înțelepciunea este ascunsă, ea totuși se oferă omului; ea iubește oamenii și zăbovește cu plăcere la ei. (Vă rog citiți Proverbe 8 în întregime).

Ar fi prea mult să vorbim aici despre strădaniile înțelepciunii ascunse și despre oameni în general. Ceea ce ne interesează este strădania ei pentru copiii lui Dumnezeu. Și este scris: »Ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este înțelepciunea; dar nu a veacului acestuia și nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciti. Noi propovăduim **înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă**, pe care o rânduiise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci și pe care n-a cunoscut-o niciunul din fruntașii veacului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei. Dar, după cum este scris: ,Lucruri pe care ochiul omului nu le-a văzut, urechea nu le-a auzi și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc.' Nouă, însă, **ni le-a descoperit** prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, în afară de duhul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la **înțelepciunea omenească**, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.« (1 Corinteni 2,6-14)

Cine poate să înțeleagă aceasta: că Dumnezeu a hotărât mai dinainte, înainte de veci, o înțelepciune tainică, ascunsă, înțelepciunea **Sa, spre slava noastră**? Ori lucrul acesta este o mare prostie și atunci Biblia ar fi o carte pe care n-are rost s-o citim, ori este adevărat; și este adevărat. Atunci înseamnă că avem în față ceva așa de mare, atât de grandios, că nici nu găsim cuvinte să ne exprimăm uimirea și pentru a lăuda minunatul har al lui Dumnezeu, care ne-a învrednicit cu o astfel de cinste, de a ne iniția în tainele lui Dumnezeu și de a ne împărtăși gândurile Sale; Biblia numește aceasta **'descoperire'**.

Astfel ne sunt împărtășite gânduri și lucruri despre care nu avem cea mai vagă idee și nici nu putem avea, pentru că ne lipsește înțelegerea, priceperea pentru așa ceva. Dar Dumnezeu ne-a dat Duhul Său, care cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Nu este chiar de neînțeles că **omul nu se cunoaște nici măcar pe sine**, dacă Dumnezeu nu vrea să-l lumineze cu lumina celor vii.

LUMINA CELOR VII

»Iată, lucrurile acestea le face Dumnezeu de două ori, de trei ori omului, ca să-l ridice din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii.« - (Iov 33,29-30)

Ceea ce ne interesează acum este lumina celor vii. Este lumină cerească. Cu ea începe Dumnezeu când spune: »Să fie lumină!« Cu ea a început creația. (Geneza 1,3) Și tot cu ea a început și în cazul nostru. După ce sufletul nostru a fost izbăvit de la moarte și picioarele de la cădere, abia atunci putem să umblăm înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii; altfel este absolut cu neputință. (Psalmul 56,13 [14]) **Domnul Isus este lumina celor vii**. Despre El spune Dumnezeu prin gura proorocului Isaia: »Te pun să fii Lumina neamurilor.« (Isaia 49,6: vezi și: Isaia 42,6-7; Luca 2,32; Faptele Apostolilor 13,47; și 26,23;)

„**Eu sunt Lumina lumii.**” Așa spune Domnul despre Sine Însuși. (Ioan 8,12; 9,5) »Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume.« (Ioan 1,9) De aceea L-a făcut Dumnezeu Lumina lumii, ca să ne lumineze, adică să ne așeze în lumină, ca să ne cunoaștem. El ne-a izbăvit sufletul de mormânt, de groapa cea adâncă plină cu mocirlă, din groapa pieirii. (Psalmul 40,2 [3]) Această luminare este descoperire. Groapa pieirii era aici, dar

noi n-am văzut-o, cum n-o văd oamenii nici azi. Nu este o groapă așa cum o cunosc toți oamenii, ci ea trebuie înțeleasă în sens duhovnicesc. În acest sens, **toată lumea este o mare groapă mocirloasă**, cu toate religiile, cultura, educația și morala ei.

Ceea ce noi nu putem face, face Dumnezeu. El ne-a scos din groapă, din mocirlă și ne-a pus picioarele pe stâncă. Singuri n-am fi putut ieși. Ar fi trebuit să ne scufundăm. »Căci Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.« (2 Corinteni 4,6) Inima pe care Dumnezeu n-o luminează, rămâne în întuneric. Atunci putem deveni doar un samaritean religios, ca Saul din Tars, dar nu un copil al lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a luminat inima apostolului, cu lumina celor vii. Astfel l-a oprit de a continua să sufle amenințare și moarte. (Faptele Apostolilor 9 și 26,13) Putem cânta:

Când de pe cruce, iubitoare,
În noaptea păcatului meu
A intrat raza de soare,
M-am născut pentru Dumnezeu.

De când știi Cine m-a iubit
Fierbinte, până la mormânt,
Lui inima l-am dăruit,
Spre slava Numelui Său sfânt.

DESCOPERIREA FIULUI LUI DUMNEZEU

»Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.» - (Ioan 14,21)

Domnul Isus Hristos este o taină. Este taina lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței. (Coloseni 2,2-3)

Cine Îl are pe El, a ajuns în posesia acestei minunate taine. Prin aceasta el a devenit un prunc, căruia Dumnezeu a putut să-i **descopere** aceste lucruri minunate, pe care intenționat le-a ascuns de cei învățați și pricepuți. (Dumnezeu nu face nimic fără intenție.)

Cu această taină este plină toată Scriptura; ea mărturisește despre El de la prima până la ultima pagină. (Ioan 5,39)

Dar această taină este ascunsă. »Lucrurile ascunse sunt lucrurile Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie.« (Deuteronom 29,29) Hristos nu este numai taina lui Dumnezeu, **ci este și înțelepciunea lui Dumnezeu și anume, înțelepciunea într-o taină, cea ascunsă**, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai dinainte, înainte de veci, spre slava noastră, pe care n-a recunoscut-o niciunul din fruntașii veacului acestuia, (căci dacă ar fi cunoscut-o [această înțelepciune], n-ar fi răstignit pe Domnul slavei [care este înțelepciunea într-o taină, înțelepciunea ascunsă într-o Persoană]). (1 Corinteni 2,6-8)

Fără nicio îndoială, Dumnezeu ne poate descoperi nu numai lucruri cerești, duhovnicești, ci și lucrurile pământești. Acest lucru reiese foarte limpede din multe texte biblice. Dumnezeu Însuși îl învață pe țăran cum să-și facă munca, cum să are, cum să semene, cum să treiere; și este scris: »Dumnezeul lui l-a învățat să facă așa. El i-a dat aceste învățăături. ... Și lucrul acesta vine de la Domnul oștirilor. Minunat este planul Lui și mare este înțelepciunea Lui.« (Isaia 28,25,29)

Despre Iosif citim: »toate îi mergeau bine.« (Geneza 39,2) »**Domnul îi dădea izbândă** în tot ce făcea.« (Geneza 39,23) Chiar și visele mai marelui paharnicilor și mai marelui pitarilor le-a tălmăcit. (Geneza 40,12-19) Dacă în taina lui Dumnezeu sunt ascunse **toate comorile** înțelepciunii și cunoștinței, înseamnă că este de la sine înțeles că nu s-a făcut **nicio excepție** în privința înțelepciunii și a cunoștinței, indiferent dacă sunt lucruri duhovnicești sau lucruri materiale.

Dumnezeu ne arată și cum să facem alegerea corectă în lucrurile pământești, numai să ne lăsăm sfătuiți de El. Acest lucru îl observăm în mod deosebit în viața lui Avraam. Oare cine a putut pune în inima lui Avraam ideea de a-l lăsa pe Lot să aleagă, care s-a lăsat condus de rațiunea lui să aleagă câmpia roditoare a Iordanului? Numai Dumnezeu.

El a învățat-o și pe Abigail să procedeze corect față de David. Și David a zis: »Bindecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, care te-a trimis astăzi înaintea mea!« Dar ce a făcut ea? A încărcat pe măgar și și-a trimis slujitorul la David, înaintea ei, cu:

200 de pâini,
două burdufuri cu vin,
cinci oi pregătite,
cinci măsuri de boabe prăjite,
100 de turte cu stafide,
200 de turte cu smochine. (1 Samuel 25)

Acestea nu erau lucruri duhovnicești, ci lucruri materiale. Tot așa procedează Dumnezeu și astăzi, dacă ne încredem în El. Tot El este Acela care a pus **înțelepciunea în rărunchi** și a dat pricepere minții (sau inimii). (Iov 38,36)

Toată Scriptura ne spune că lui Dumnezeu îi place să ne dea înțelepciune, numai să vrem și numai să-i recunoaștem și să-i prețuim valoarea. Cum stau lucrurile cu scumpul nostru cititor?

Câte lucruri nu ne-ar reuși altfel, dacă le-am face cu înțelepciune! Și ce diferit ar fi succesul nostru, dacă ne-am lăsa învățați de Domnul, în loc să procedăm după priceperea noastră. Este scris explicit: »**Încrede-te în Domnul cu toată inima ta și nu te sprijini pe priceperea ta** (nu te baza pe deșteptăciunea ta).« (Proverbe 3.5)

Va trebui întotdeauna să ne dăm seama că nu putem să ajungem departe cu: priceperea noastră, cu deșteptăciunea noastră, cu puterea noastră, cu ceea ce putem noi. Pentru toate avem nevoie de călăuzirea de sus.

Omul este din fire întunecat la mine și neștiutor. (Efeseni 4,18) Nici în lucrurile pământești nu poate decide corect. Chiar dacă are succes, acela este numai o aparență de succes. Acesta poate fi strălucitor și prin aceasta poate orbi pe câte cineva, dar în curând se va vedea că n-am procedat corect, dacă ne-am lăsat conduși de priceperea noastră.

Cum poate ajunge un om muritor la cunoașterea acestei taine? Cum putem găsi ceea ce a ascuns Dumnezeu? Cum putem ajunge la **înțelepciunea lui ascunsă**? Cum putem să-I înțelegem gândurile? Dumnezeu a ascuns această taină, pentru ca noi să o căutăm. »Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune și te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și dacă vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu.« (Încearcă, iubite cititor!) »Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese înțelepciunea și priceperea. El dă izbândă celor fără prihană, dă un scut celor ce umblă în nevinovăție.« (Proverbe 2,1-7; vezi și 8,17)

Dacă începem să gândim astfel despre înțelepciunea lui Dumnezeu, dacă o vom căuta și o vom dori, nu va dura mult până o vom găsi. Ce înseamnă acest lucru este cel mai clar exprimat în cuvintele Domnului: »Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fii iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.« (Ioan 14,21) Este singura

posibilitate de a înțelege această taină, de a cunoaște, de a găsi înțelepciunea ascunsă: **trebuie să ne fie descoperită.**

Însuși Domnul le spune ucenicilor, că El vrea să Se descopere celui care-L iubește, ceea ce înseamnă că acela ține Cuvântul Său, poruncile Lui. Vă rog, cercetați Scriptura în acest sens. Ar fi de prisos să cităm aici textele. Deci nu depinde de cunoștințe înalte, ci de dragoste. Atitudinea inimii față de Domnul este hotărâtoare. Ea este cheia tuturor tainelor.

Când ne odihnim la pieptul Domnului Isus, putem pune și câte o întrebare și putem fi siguri că El va răspunde la ea cu deplină mulțumire. Dar ,descoperirea' este mai mult decât răspunsul la întrebări.

DESCOPERIRE

A face vizibil, a clarifica ceva ce este ascuns, fie gânduri, fie lucruri, în așa fel încât să le putem înțelege sau percepe cu simțurile, înseamnă descoperire.

Domnul este acum ascuns în cer, nimeni nu-L poate vedea, nimeni nu-L poate cunoaște. Dar va veni ziua când va fi descoperit lumii, în slavă. Aceasta este descoperirea lui Isus Hristos.

Ca oameni de pe pământ suntem vizibili în trup, dar nu și ca ceea ce suntem deja în Hristos. Aceasta nu s-a descoperit încă și nici nu poate fi văzut de lume. Numai ochiul credinței poate vedea acest lucru. Dar nu este departe ziua în care acest lucru va fi descoperit și vizibil.

Descoperirea nu are de-a face numai cu lucruri care se văd, cum este Persoana Domnul Isus sau copiii lui Dumnezeu sau multe altele, ci în mod deosebit cu **gânduri ascunse sau taine**, care apoi pot deveni vizibile în persoane sau lucruri.

Așa este cu Persoana Preaslăvitului nostru Domn și Mântuitor. El este **descoperirea vizibilă a gândurilor lui Dumnezeu**. El a fost aceasta când a venit în smerenie pe acest pământ, tot aceasta este și acum, în slavă, în cer și tot aceasta va fi toată veșnicia, când va reveni. Apariția Sa, Persoana sa, toată vorbirea și umblarea Sa sunt o **descoperire a gândurilor și planurilor lui Dumnezeu**.

Azi nu-L cunoaștem pe Domnul după trup și El nici nu zăbovește vizibil printre noi, dar avem o întreită descoperire a Sa:

El Se descoperă oricui Îl iubește,

El Se descoperă în orice adunare unde I Se pregătește locul cuvenit, ca: Domn, Cap și punct central și

El se descoperă în Cuvântul Său, dacă ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt.

În timpul prezent al harului putem experimenta ,descoperirea adevărului' și chiar suntem chemați să-l descoperim. Așa i-au fost descoperite apostolului Pavel tainele lui Dumnezeu și tot așa ne vor fi descoperite și nouă. El a primit totul de la Domnul și noi la fel, chiar dacă, parțial prin oamenii pe care Dumnezeu îi folosește. »Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească; pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci **prin descoperirea lui Isus Hristos**.« (Galateni 1,11-12)

»Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor... (dacă cel puțin ați auzit despre isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată față de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisesei în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul **cum a fost descoperită acum**.« (Efeseni 3,1-5)

Lucruri ascunse și lucruri descoperite

»Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri: ca s-o **fac cunoscut**, așa cum trebuie să vorbesc despre ea.« (Coloseni 4,3-4)

»Ca unii care am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, **prin descoperirea adevărului** ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.« (2 Corinteni 4,2)

»Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu **carul Lui de biruință în Hristos** și care **descoperă** prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.« (2 Corinteni 2,14)
La aceasta suntem chemați și așa va fi întotdeauna când Domnul ne folosește; **atunci El va face ceva prin noi** și anume, va descoperi mireasma cunoștinței Sale în orice loc prin noi.